

padu, kateri se izvrši, mestni urad odstavljen. — To naznanilo torej je še le primoralo celjsko županstvo, da je zapovedalo svoji gardi mir. Kako lahko bi se bilo preprečilo vsako prelivanje krvi, da bi bilo slavno namestništvo tako naznanilo izdalo pred prihodom Čehov! Zvonenje po toči pa ne povarna več napravljene skode. Drugi dan dal je mestni urad nabiti po hišnih ogljih poziv, v katerem opominja razgrajalce, naj se umirijo. Ta poziv pa je pisan v takem tonu, da se fakinaža čuti pohvaljeno nikakor pa ne grajano. Razumljivo je, da tak poziv ne bo imel uspeha.

Naše misli.

Iz dogodkov zadnjih dni sploh pa sledi, da je vodstvo našega mesta popolnoma nesposobno narediti mir in red v mestu, — ker mu ravno manjka prave volje. — A tudi višje oblasti se, kakor se vidi, malo brigajo za varnost Slovencev. Treba bo torej skupne agitacije, skupnega shoda vseh štajarskih Slovencev; zahtevati moramo zadoščenja za vse v zadnjem času nam prizadete krivice. Mi se hočemo na svoji zemlji prosto gibati!

Dopisi.

Iz Celja. Slovenci! Dogodki dne 9. in 10. t. m. so nam pokazali, koliko važnosti mi uživamo na svojih tleh, na svoji lastni slovenski zemlji. Nemci so nas pobijali kakor snope, nikdo ni bil varen svojega življenja. Branil nas pa nihče ni, kakor c. kr. vojaki in c. kr. žandarmi; a ti so bili le poklicani, kedar se je mestni straži zljubilo, in ravno takrat, kedar je najbolj padalo na nas, takrat jih ni bilo. Tako se je »skrbelo« za nas. Kaj je krivo temu, da nas naši vrli žandarji in vojaki smejo le takrat stražiti in braniti, kedar se to zljubi mestnim gospodom? Nič drugega ni krivo temu, kakor le samouprava (autonomija) celjskega mesta. Če hočemo, da bode v prihodnje boljše, moramo sekiro položiti na to mestno samoupravo. Ta ni več za rabo, ker ne izpolnjuje od države ji dodeljenih nalog. Ko bodemo prihodnje leto zopet priredili kako slavnost, hočemo jo praznovati in se radovati — v miru, v varnosti. Da to dosežemo, mora priti varnostna oblast v Celji zopet nazaj v državne roke, v roke c. kr. oblastnih. Slovenci okoli Celja, podpirajte nas v tem prizadevanju. Občine slovenske in okrajni zastopi slovenski, sklepajte resolucije za poddržavljanje policije v Celji in pošiljajte resolucije na c. kr. ministerstvo za notranje stvari.

Dne 9. t. m. nam je policija s silo vzela slovensko zastavo iz »Narodnega doma«. Vrli naš okoličanski župan pa jim je to hitro vrnil in dal po žandarmu razvalin starega gradu sneti Nemcem »frankfurtarico«. Tako je prav! Gospod župan Glinšek, v bližini Vašega občinskega urada Vas čaka enako delo. V Liscach, blizu Seidlnovega studenca vihra že delj časa »frankfurtarica«. Nas zveste Slovence in Avstrijce, ki tam mimo hodimo, izziva ta pruska zastava. Mi na slovenskih tleh nočemo več trpeti te velikonemške, protiavstrijske zastave. Od Nemcev se učimo brezobzirnosti! Proč s to zastavo!

Sv. Florijan ob Boču. Naše mlado »kmetijsko bralno društvo« se lepo razvija. Knjige se z veseljem prebirajo, saj jih pa šteje bukvarnica že nad 200. Ogromno število jih je darovala preblagorodna gospa Marija Kunstek ter tako spolnila željo svojega rajnega soproga Lukeža, profesorja na ptujski gimnaziji. Izreka se ji tem potom najtoplejša zahvala. — Zadnje nedeljo je imelo društvo svoje zborovanje. Velika šolska sobana se je napolnila radovednih poslušalcev, ki so z največjim zanimanjem poslušali deželnega potovalnega živinozdravnika, gospoda Martina Jelovšeka. Govornik je v izbornih in poljudnih besedah kazal velikanske koristi,

ki jih lahko prinaša dobro urejena svinjereja, kazal, kje tiči pravi vzrok tolikim svinjskim boleznim, kako jih zabranjevati, kako si pridobiti dobro, zdravo, močno pleme. Zares takih in enakih podučnih govorov je treba tukajšnjemu okraju, da bi si znal ubogi kmet pomagati na noge. — Vemo že, da tega gospoda v kratkem spet vidimo! Na zdravje!

Iz Slivnice pri Mariboru. (Nova šola.) Do sedaj smo imeli le trirazredno šolo, in še so bili prostori premajhni. Zato se je sklenilo, sezidati novo šolo, ki bi se ob enem razširila v štirirazredno. Poslopje, ki stoji ob glavni cesti, je že pod streho, in tudi napis je že napravljen, toda čujte! — Jedinu nemški! Poprej je bil napis, kar je jedino pametno, slovenski; saj je vse ljudstvo slovensko, in tudi podučuje se le slovenski. Seve zdaj, ko na Slivnici komandira par Posilinemcev, mora to biti drugače! Oni mislijo, da se na gospodskem posloju ne spodobi napis v kmetijski slovenščini.

Slovenski kmetje! Z vašim denarjem se zida šola, za vaše slovenske otroke je namenjena! In vi pustite, da se vaš materni jezik tako zaničuje in v kot potiska, kakor da bi ne bil vreden, lesketati se na novem posloju? Ali se ne sramujete, da napis vaše šole ni v vašem jeziku? Ali se vam ne bo vsak pameten človek smejal in vas pomiloval, da se tako malo brigate za svoje, in da lahko pri vas vsak, komur se zljubi, komandira? Pokazite, da ste samostojni možje! Na vaši šoli bodi slovenski napis!

Sv. Ilj pri Velenji. Pred kratkim čitali smo v Vašem cenj. listu, da nameravajo tudi v Radgoni in tamošnjih okrajih ustanoviti kmetijske zadruge. To je res hvale vredno in stalo je nadalje v tistem dopisu, da se bodo v kratkem dali vsi 12 podpisov odborikov legalizirati. Zadnji sestavek je toraj, o katerem Vam gosp. urednik hočem danes poročati. Pravila »Kmetijske zadruge, vknjižene zadruge z omejenim poročtvom za spod. Štajar v Žalcu« se po § 16 glasijo med drugimi določbami tako: »Da se ta pravila pri sodnji vknjižijo, zadostujejo podpisani ravnatelj ali predstojnik, njegovega namestnika, tajnika ali blagajnika.«

To so toraj 4 in ni jih potreba 12 legalizovati pač pa mora odbor in nadzorstvo podpisati zapisnik. Nadalje je potrebno te štiri podpise le na prošnji legalizovati, kako da se bo vsak izmed teh štirih za naprej podpisoval. Prošnja kolekuje se na podlagi postave od 9. aprila 1873 drž. zakonika št. 70 samo z enim goldinarskim kolekom. Zapisnik o ustanovitvi zadruge in njemu prišita pravila pa vsaka pola po 15 kr. Ako kdo želi uzorec te prošnje, dobi ga brezplačno od »Kmetijske zadruge, vknjižene zadruge z omejenim poročtvom v St. Ilji, pošta Velenje«.

Od nje se tudi zve, kje se dobivajo najcenejši štampilji iz kavčuka s firmo, kakor vse druge potrebne priprave na pr. knjige, zavitki, papir s firmo itd. Za odgovor se naj znamka za 5 kr. pridene.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

(Cesarjev rojstni dan) obhajajo jutri dne 18. avgusta avstrijski narodi. Slovenci, vedno zvesti Habsburžanom in Avstriji, obetajo ljubljenu cesarju ob rojstnem dnevu, da bodo zmeraj nepremično stali ob njegovi strani nasproti njegovim sovražnikom, vsak trenotek pripravljeni, darovati zanj svoje imetje in življenje. Bog živi našega cesarja, Bog obvaruj našo Avstrijo!

(Iz šole.) Umrli je gosp. ravnatelj Peter Kapun, dosluženi nadučitelj v Konjicah. Rodil se je l. 1828 v Velikovcu na Koroškem. Učiteljeval je 51 let, od tega okoli 30 let v Konjicah. Prečast. gosp. konsistorjalni svet. in dekan Voh je pri odprtem grobu med osta-

lim omenil, da je sedajni pokojnik prišel v Konjice po posredovanji preč. gosp. nadžupnika Rozmana. In v soboto, ko so gospoda nadučitelja spremili k počitku, bilo je ravno 25 let od pogreba nadžupnikovega. Obema svetila večna luč!

(Stiridesetlenco službovanja) so obhajali v Mariboru v nedeljo, dne 13. t. m. sledeči gospodje nadučitelji: Jager Janez v Studencih pri Mariboru, Kaiser Avgust iz Visa, Matekovič Martin v Škalah, Možina Janez pri Sv. Marku, Potočnik Gustav iz Pletrovič, Rausl Ferdinand iz Ormoža, Čeh Anton iz Radgone.

(V Konjicah) se je v torek slavnost otvoritve »Čitalnice« izvršila izborna. Obširnejše poročilo priobčimo v prihodnji številki. Za danes omenimo le toliko, da so »Nemci« v trgu, ki pravim Nemcem delajo pred svetom samo sramoto, svojo divjo omiko prodajali po vzgledu »Celjanov« tudi s kamenjem. Gospa Winterjeva, ko se je peljala domu v Zreče, je kamen dobila po glavi, a starček Kovač p. d. Pintar iz Zreč je ranjen na licu.

(Iz Vitanjskega trga) nam pišejo: Velja postava za vse ali le za enega? Zakaj se dovoli, da sme nek tukajšnji obrtnik vsako nedeljo, ko ravno gremo k božji službi, v svoji delavnici razbijati in ropotati? Ali hoče s tem pokazati, da ima celo delavnico polno samih mizarjskih pomočnikov. Ali se zdaj ne vé ta že sivolas človek, da se ima nedelja posvečevati? Radovednež.

(Iz Slov. Bistrice) nam pišejo: Ker se sklicuje za nedeljo 20. avgusta kmečki shod v Slov. Bistrico, in ker je potrebno, da katoliško narodni kmetje nastopamo skupno in jedino, zato vas vrle krščansko narodne kmete iz okolice in daljave vabimo, pridite v obilnem številu, da dobre reči, ki se bodo pri shodu obravnavale, sprejmemo, odločno pa pobijamo in zavrtnemo vse, kar bi se morda nam po naši kmečki pameti ne zdelo dobro in koristno. Dolžnost je vaša, vrli kmetje, da pridete in pokažete svojo priznano razsodnost in rodoljubje. Zbiramo se pri g. Petru Novaku ob 2. uri popoldne. Kmet.

(Izlet v Ruše), katerega so zadnje nedeljo priredili mariborski krščansko-socialni delavci, izvršil se je v vseobčno zadovoljnost. Udeležilo se ga je pa gotovo nad 300 ljudi. Nastop delavcev je naredil na Rušane najboljši utis. Pri vrtni veselici je vladalo živahno veselje, kojega so poviševali govori, petje in godba. Ko smo se vračali po železnici v Maribor, so nekateri izven društva stoječi vročekrvni nemški gospodiči hoteli, da potihnejo slovenski glasovi in zivioklici v vozovih, a naši delavci so jih na dostojen način poučili o enakopravnosti slovenskega jezika z nemškim.

(V Lembahu) so šoli prijazni krogi v prid ubogim solarjem priredili zadnji četrtlet vrtno veselico s srečolovom. Za ljubitelje redkih prikazni se je pripravila tudi menažerija, ki je bila polna nenavadnih, skrajno zanimivih živali. Veselica je bila iz Lembaha slabo obiskana, temveč pa jih je prišlo iz Maribora, Ruš, da celo iz St. Lovrenca in iz Vuhreda smo videli ljubeznive goste. Čisti dobiček v blagi namen je povoljen.

(Strastna zagrizenost.) Ob zadnjem romanju Slovencev v Marijino Celje je prišlo nekaj slovenskih romarjev v neko marijajceljsko gostilno. Zahtevajo jedi in pijače. Gostilničarka jim prinese. Kar pride njen mož v sobo, zapazi slovenske romarje in napade ga strastna jeza, kakor besen zarohni nad ženo: Bas, die Bindischen bedienen?! (»bindišarjem« boš ti stregla) ter bi jo bil strašno pretepel, da ni žena zbežala skozi vrata. Slovenci, še na Božji poti niste varni pred strastno nemško zagrizenostjo!

(Mutska šola) bi se imelo že v jesen odpreti. Stariši mutske župnije, pa tudi bližnji sosedje se tega zelo veselijo. Saj dobro vedo, da se bodo tam njih otroci v materinščini veliko naučili in ne več v nemški šoli prazne slame mlatili.